Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 11. 2021, sp. zn. 21 Cdo 1212/2021, ECLI:CZ:NS:2021:21.CDO.1212.2021.1

Číslo: 55/2022

Právní věta:

Rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva k nemovitým věcem podané podle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s. nezakládá překážku věci rozhodnuté pro řízení o žalobě na určení, že tyto nemovité věci nejsou zatíženy zástavním právem zřízeným rozhodnutím správce daně.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 05.11.2021

Spisová značka: 21 Cdo 1212/2021

Číslo rozhodnutí: 55

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Podmínky řízení, Překážka věci rozsouzené (res iudicata), Správní řízení, Zástavní právo

Předpisy: § 159a o. s. ř.
§ 34 zákona č. 150/2002 Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Dotčená rozhodnutí:

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 22. 5. 1987, sp. zn. 2 Cz 12/87, uveřejněný pod číslem 39/1988 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. 21 Cdo 930/2018, uveřejněný pod číslem 3/2020 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2015, sp. zn. 21 Cdo 1997/2014, uveřejněný pod číslem 87/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 12. 2006, sp. zn. 21 Cdo 2091/2005, uveřejněné pod číslem 84/2007 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2013, sp. zn. 33 Cdo 768/2011

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 4. 2002, sp. zn. 21 Cdo 679/2001

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2015, sp. zn. 21 Cdo 5271/2014

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2005, sp. zn. 29 Odo 530/2004

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 5. 2019, sp. zn. 28 Cdo 795/2019

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2015, č. j. 29 Af 49/2013-84

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání žalobkyně změnil usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 11. 2020, sp. zn. 13 Co 15/2020, tak, že se mění usnesení Okresního soudu Brno-venkov ze dne 10. 10. 2019, sp. zn. 11 C 218/2018, tak, že se řízení nezastavuje.

I.
Dosavadní průběh řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Okresního soudu Brno-venkov dne 18. 9. 2018 domáhala určení, že nemovitosti zapsané u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Brno-venkov, na listu vlastnictví č. 1, pro obec B. a k. ú. B., parcela č. 1 o výměře 541 m2, zastavěná plocha a nádvoří, jejíž součástí je stavba č. p. 2, rodinný dům, parcela č. 3 o výměře 429 m2, zahrada, parcela č. 4 o výměře 91 m2, ostatní plocha a parcela č. 5 o výměře 34 m2, ostatní plocha, nejsou zatíženy zástavním právem z rozhodnutí správního orgánu pro pohledávku ve výši 14 929 171,27 Kč s příslušenstvím za K. T., den vzniku práva 17. 10. 2012, podle rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva vydaného Finančním úřadem v Ivančicích. Uvedla, že ke vzniku takto zapsaného zástavního práva k předmětným nemovitostem došlo až poté, co tyto nemovitosti již nebyly ve vlastnictví dlužníka K. T., že v době nabytí právní moci rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva k zajištění daňové pohledávky byla vlastníkem těchto nemovitostí a se zajišťovanou pohledávkou nemá a nikdy neměla nic společného.

2. Žalovaný navrhl zastavení řízení, neboť soud nemá pravomoc rozhodovat v občanském soudním řízení o existenci či neexistenci zástavního práva zřízeného rozhodnutím finančního úřadu, a rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2015, č. j. 29 Af 49/2013-84, jímž byla zamítnuta žaloba K. T. proti rozhodnutí odvolacího finančního ředitelství, a Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 8 Afs 76/2016-60, jímž byla zamítnuta kasační stížnost K. T., je třeba považovat za překážku věci rozsouzené, neboť o tomtéž předmětu řízení bylo pro oba účastníky řízení již pravomocně rozhodnuto, když v obou řízeních byla žalobkyně osobou zúčastněnou na řízení.

3. Okresní soud Brno-venkov usnesením ze dne 10. 10. 2019, č. j. 11 C 218/2018-101, řízení zastavil a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 300 Kč. Dospěl k závěru, že ze spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Af 49/2013 bylo zjištěno, že o předmětu sporu bylo v rozsahu závaznosti výroků rozsudků Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu již pravomocně rozhodnuto, a to i pro žalobkyni, jedná se tedy o překážku věci pravomocně rozsouzené, k níž musí soud přihlédnout z úřední povinnosti.

4. K odvolání žalobkyně Krajský soud v Brně usnesením ze dne 12. 11. 2020, č. j. 13 Co 15/2020-120, usnesení soudu prvního stupně potvrdil (výrok I.), a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení 300 Kč (výrok II.). Dovodil, že zástavní právo k předmětným nemovitostem zřídil předchůdce žalovaného, Finanční úřad v I., rozhodnutím ze dne 17. 10. 2012, a to k zajištění neuhrazené daně poplatníka K. T., která proti tomuto rozhodnutí podala odvolání, v němž namítala, že ke dni vydání rozhodnutí již nebyla vlastníkem předmětných nemovitostí, neboť na základě rozhodčího nálezu se jejich vlastníkem (s účinností od 17. 12. 2011)

stala žalobkyně, která neměla s jejím daňovým dluhem nic společného. Odvolací finanční ředitelství v Brně zamítlo odvolání K. T. a rozhodnutí finančního úřadu potvrdilo. Zamítnuta byla i žaloba na zrušení správních rozhodnutí vydaných v obou stupních řízení, rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2015, č. j. 29 Af 49/2013-84, když soud dospěl k závěru, že na základě rozhodčího nálezu nemohlo dojít k přechodu vlastnictví předmětných nemovitostí. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 8. 2017, č. j. 8 Afs 76/2016-60, zamítl i kasační stížnost K. T., ztotožnil se se závěry Krajského soudu v Brně a dospěl k závěru, že správce daně nepochybil, pokud zřídil zástavní právo stěžovatelky, neboť tato byla v době jeho zřízení vlastníkem předmětných nemovitostí. Žalobkyně vystupovala v řízení před uvedenými soudy jako osoba zúčastněná na řízení podle § 34 soudního řádu správního. Odvolací soud dospěl k závěru, že není pochyb o tom (za situace, kdy žalobkyně v řízeních před oběma soudy vystupovala jako osoba zúčastněná na řízeních), že jsou v posuzované věci jak soud, tak žalobkyně závěry rozsudků Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu vázáni. Oba soudy rozhodovaly ve správním soudnictví o správnosti rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva k předmětným nemovitostem, oba shodně shledaly rozhodnutí správce daně správným, vycházely přitom ze stejného skutku tvrzeného a prokazovaného žalobkyní také v tomto řízení a zabývaly se tak stejným předmětem, jako v tomto řízení, v němž žalobkyně účinnost zřízení zástavního práva popírá. Uvedené rozsudky Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu proto představují pro toto řízení překážku věci pravomocně rozsouzené, když o tomtéž předmětu řízení bylo již pravomocně rozhodnuto.

II.
Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti výroku I. a II. usnesení odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání. Namítá, že odvolací soud „zcela přehlédl, že předmětné zástavní právo nebylo zřízeno podle § 72 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nýbrž podle právní úpravy § 170 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu účinného od 1. 1. 2011“. „Právní režim zástavního práva zřízeného podle § 170 DŘ je tedy (na rozdíl od předchozí právní úpravy) subsidiárně podřízen režimu práva občanského se vším, co z toho vyplývá na poli práva procesního.“ Podle dovolatelky rozhodnutím správce daně o určení rozsahu zástavního práva není soud vázán, jestliže k věci, pohledávce nebo majetkovému právu, k nimž bylo rozhodnutím správce daně uplatněno zástavní právo, vznáší své nároky osoba, která nebyla při rozhodování správce daně daňovým dlužníkem nebo ručitelem a není ani jeho procesním nástupcem (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 5. 2004, sp. zn. 21 Cdo 2328/2003). O tom, že žalobkyně nebyla při rozhodování správce daně daňovým dlužníkem, není pochyb. Podmínky, za nichž se stává konkrétní osoba daňovým subjektem, jsou vymezeny v daňových zákonech. Odvolacím soudem citované rozsudky Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu stojí na rozhodnutí správce daně o předběžné otázce podle § 99 daňového řádu [rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2019 (správně 27. 2. 2019), sp. zn. 21 Cdo 930/2018]. Pokud by předběžná otázka byla řešena jako otázka meritorní v řízení před jiným orgánem veřejné moci, mohl by daňový subjekt v pozici účastníka takového řízení hájit či prosazovat své právo s plnou možností uplatnění všech hmotněprávních a procesních práv. Takový prostor v řízení před správcem daně nemá, neboť ten předběžnou otázku řeší jen jako jednu z dílčích, nerozhoduje o ní autoritativně meritorně. Enunciáty rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2015, č. j. 29 Af 49/2013-84, i Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 8 Afs 76/2016-60, toliko zamítají žalobu proti správnímu rozhodnutí o zřízení zástavního práva, opírající se o důvody s hmotným právem neslučitelnými. Nelze je tedy považovat za závazná hmotněprávní rozhodnutí o existenci hmotného práva samotného, kdy k rozhodování jsou v tomto směru povolány toliko soudy v občanském soudním řízení. Dovolatelka se domnívá, že „o hmotněprávní otázce existence zástavního práva zřízeného rozhodnutím správce daně dle ust. § 170 DŘ je oprávněn rozhodnout soud v občanském soudním řízení i poté, co byla v soudním řízení správním pravomocně zamítnuta žaloba na zrušení rozhodnutí o zřízení zástavního práva zřízeného dle ust. § 170 DŘ, kdy v tomto řízení měl vlastník zástavy toliko postavení osoby zúčastněné na

řízení, neboť toto rozhodnutí ve správním soudnictví nezakládá v občanském soudním řízení o určení neexistence zástavního práva zřízeného rozhodnutím správcem daně dle § 170 DŘ překážku věci rozhodnuté“. Navrhla, aby dovolací soud usnesení odvolacího soudu změnil tak, že se určuje, že předmětné nemovitosti nejsou zatíženy zástavním právem a že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů.

6. Žalovaný navrhl, aby dovolací soud dovolání jako nepřípustné odmítl. Uvedl, že rozhodnutí odvolacího soudu je v souladu s rozhodovací praxí dovolacího soudu.

III.
Přípustnost dovolání

7. Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) projednal dovolání žalobkyně podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

8. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

9. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

10. Usnesení odvolacího soudu bylo napadeno „v celém jeho rozsahu“ (tedy i ve výrocích o náhradě nákladů řízení). Nejvyšší soud proto dovolání žalobkyně v části směřující proti výrokům o náhradě nákladů řízení podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl, neboť dovolání podle § 237 o. s. ř. není přípustné proti rozhodnutím v části týkající se výroku o nákladech řízení [§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.].

11. Při posouzení přípustnosti (resp. důvodnosti) dovolání nebylo možno přihlédnout k podáním žalobkyně ze dne 10. 4. 2021, ze dne 4. 5. 2021 a ze dne 24. 5. 2021, neboť byla učiněna po lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1. o. s. ř. (§ 242 odst. 4 o. s. ř.).

12. Dovolání je však přípustné pro řešení otázky posouzení překážky věci rozsouzené v řízení vedeném podle občanského soudního řádu ve vztahu k rozhodnutí vydanému podle soudního řádu správního, neboť tato otázka nebyla v rozhodovací praxi dovolacího soudu řešena.

IV.
Důvodnost dovolání

13. Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že dovolání je důvodné.

14. Podle ustanovení § 159a odst. 2 o. s. ř. výrok pravomocného rozsudku, kterým bylo rozhodnuto ve věcech uvedených v § 83 odst. 2, je závazný nejen pro účastníky řízení, ale i pro další osoby oprávněné proti žalovanému pro tytéž nároky z téhož jednání nebo stavu. Zvláštní právní předpisy stanoví, v kterých dalších případech a v jakém rozsahu je výrok pravomocného rozsudku závazný pro

jiné osoby než účastníky řízení.

15. Podle ustanovení § 159a odst. 4 o. s. ř. jakmile bylo o věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být v rozsahu závaznosti výroku rozsudku pro účastníky a popřípadě jiné osoby věc projednávána znovu.

16. Překážka věci pravomocně rozhodnuté (*rei judicatae*) podle ustanovení § 159a o. s. ř. patří k podmínkám řízení, jejichž nedostatek znemožňuje, aby soud v řízení, které bylo zahájeno později, rozhodl ve věci samé. Rozhodovací praxe Nejvyššího soudu je dlouhodobě ukotvena v závěru, že překážka věci pravomocně rozhodnuté nastává tehdy, jde-li v novém řízení o projednání stejné věci. O stejnou věc se jedná tehdy, jde-li v novém řízení o tentýž nárok nebo stav, o němž již bylo pravomocně rozhodnuto, a týká-li se stejného předmětu řízení a týchž osob. Tentýž předmět řízení je dán tehdy, jestliže tentýž nárok nebo stav vymezený žalobním petitem vyplývá ze stejných skutkových tvrzení, jimiž byl uplatněn (ze stejného skutku). Řízení se týká týchž osob rovněž v případě, jestliže v novém řízení vystupují právní nástupci (z důvodu univerzální nebo singulární sukcese) osob, které byly účastníky pravomocně skončeného řízení. O překážku věci pravomocně rozhodnuté by se nejednalo pouze v případě, že by v tomto řízení šlo sice o tentýž právní vztah mezi týmiž účastníky, ale nově uplatněný nárok by se opíral o jiné skutečnosti vážící se k věci, které tu nebyly v době původního řízení a k nimž došlo až později (srovnej např. rozsudek bývalého Nejvyššího soudu ČSR ze dne 22. 5. 1987, sp. zn. 2 Cz 12/87, uveřejněný pod číslem 39/1988 Sb. rozh. obč.). O stejnou věc ve smyslu § 159a odst. 4 o. s. ř. se jedná tehdy, jde-li v novém řízení o tentýž nárok nebo stav, o němž již bylo pravomocně rozhodnuto, opírá-li se o tentýž právní důvod a týká-li se týchž osob (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2013, sp. zn. 33 Cdo 768/2011, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2005, sp. zn. 29 Odo 530/2004, a ze dne 5. 12. 2006, sp. zn. 21 Cdo 2091/2005). Podstatu skutku (skutkového děje) lze přitom spatřovat především v jednání (a to ve všech jeho jevových formách) a v následku, který jím byl způsoben; následek je pro určení skutku podstatný proto, že umožňuje z projevů vůle jednajících osob vymezit ty, které tvoří skutek (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 5. 2019, sp. zn. 28 Cdo 795/2019).

17. V občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Spory a jiné právní věci uvedené v odstavci 1, o nichž podle zákona rozhodly jiné orgány než soudy, soudy v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují za podmínek uvedených v části páté tohoto zákona (§ 7 odst. 2 o. s. ř.). Rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popřípadě smírčí orgán zřízený podle zvláštního právního předpisu (dále jen „správní orgán“) podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá ze vztahů soukromého práva (§ 7 odst. 1), a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení (§ 244 o. s. ř.) Pravomoc soudů ve věcech správního soudnictví upravuje zvláštní zákon (§ 7 odst. 4 o. s. ř.).

18. Ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem [zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“ nebo „soudní řád správní“)] a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon (§ 2 s. ř. s.). Soudy ve správním soudnictví rozhodují o a) žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen „správní orgán“), b) ochraně proti nečinnosti správního orgánu, c) ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, d) kompetenčních žalobách (§ 4 odst. 1 s. ř. s.). Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen

„rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je nepřípustná také tehdy, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu [§ 68 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

19. Z uvedeného přehledu je jednoznačné, že předmětem řízení podle občanského soudního řádu (včetně řízení podle části páté, mající vazbu na rozhodování správních orgánů) může být jen ochrana subjektivních práv vyplývajících ze soukromoprávních vztahů; oproti tomu předmětem řízení vedených podle soudního řádu správního může být jen ochrana subjektivních práv, do nichž bylo zasaženo postupy (rozhodnutími) vyplývajícími ze vztahů veřejnoprávních. Předmět obou řízení (tedy řízení vedeného podle občanského soudního řádu a řízení vedeného podle soudního řádu správního) tak nemůže být nikdy totožný, a nemůže být samozřejmě ani totožný výsledek těchto řízení. Rozhodnutí, které bylo vydáno v řízení vedeném podle soudního řádu správního, tak nikdy nemůže zakládat překážku věci rozhodnuté pro řízení o žalobě, o níž může být rozhodnuto pouze podle občanského soudního řádu.

20. Žaloba o určení neexistence zástavního práva (přesněji, že nemovitost není zatížena zástavním právem) – jak je předmětem tohoto řízení – je typickou určovací žalobou podle ustanovení § 80 o. s. ř., kde účastníky (resp. těmi, jimž svědčí věcná legitimace) jsou pouze zástavní věřitel a zástavní dlužník (zástavce), tedy věcná legitimace v takovém sporu je určena podstatou hmotněprávního vztahu, jehož se týká – srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 4. 2002, sp. zn. 21 Cdo 679/2001, který byl uveřejněn v časopise Soudní judikatura pod publikačním číslem 77/2002.

21. Oproti tomu žaloba „proti rozhodnutí správního (daňového) orgánu“, o které bylo rozhodnuto v řízení vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 Af 49/2013, je typickou žalobou podle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s., kde okruh účastníků vyplývá z procesního předpisu (srov. ustanovení § 65 s. ř. s.).

22. Správnost uvedené úvahy nemůže zvrátit skutečnost, že žalobkyně používá pro úspěch své věci naprosto totožné argumenty jako v řízení vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 Af 49/2013 a dokonce, že okruh účastníků označuje totožně (s výhradou zákonného nástupnictví správního orgánu) jako v odkazovaném řízení. Ve vztahu k prve uvedenému lze uvést, že sice ve smyslu ustanovení § 54 odst. 6 s. ř. s. je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky, osoby na řízení zúčastněné a pro orgány veřejné moci, proto také ve smyslu ustanovení § 135 odst. 2 o. s. ř. nemůže soud v řízení vedeném podle občanského soudního řádu stejnou otázku, která byla vyřešena rozhodnutím soudu v řízení vedeném podle soudního řádu správního (ustanovení § 65 a následující s. ř. s.), vyřešit jinak (zde tedy otázku vzniku zástavního práva); pakliže žalobkyně jiný důvod neexistence zástavního práva netvrdí, má uvedené za následek zcela zjevnou bezdůvodnost žaloby, která se vyjádří meritorním rozhodnutím. Ve vztahu k označení žalovaného lze pouze dodat, že jde o označení správné (resp. přípustné) – k účastenství příslušného finančního úřadu v řízeních, ve kterých je „ve hře“ existence zajištění daňových pohledávek zástavním právem, srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2015, sp. zn. 21 Cdo 5271/2014, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2015, sp. zn. 21 Cdo 1997/2014, které bylo uveřejněno pod číslem 87/2015 Sb. rozh. obč.

23. Z uvedeného vyplývá, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu není správné.

24. Protože právní posouzení věci, na němž dovoláním napadené rozhodnutí spočívá, není správné, a protože dosavadní výsledky řízení ukazují, že je možné o věci rozhodnout, Nejvyšší soud změnil rozhodnutí odvolacího soudu tak, že usnesení soudu prvního stupně se mění tak, že se řízení nezastavuje [§ 243d odst. 1 písm. b), § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř.].